

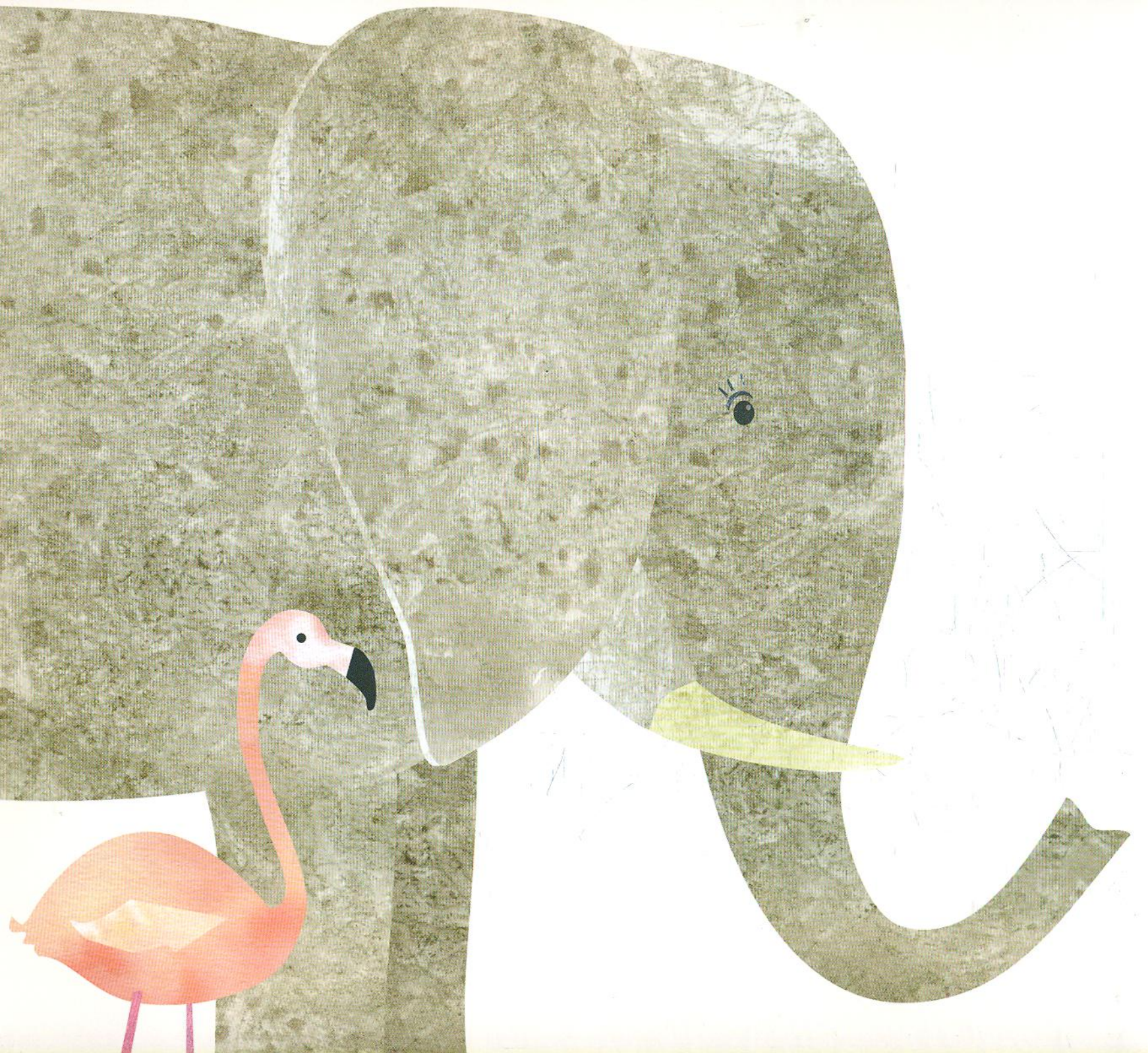

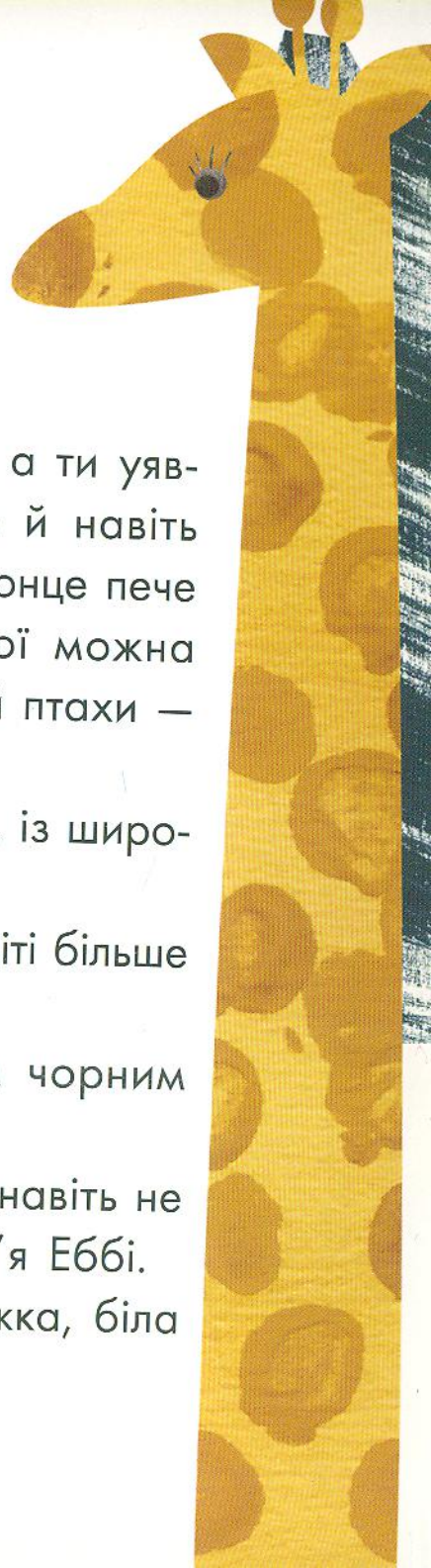
Привіт, дорослі!

Ця книжка про маленьку зебру, яка хапається за безліч справ відразу, але... нічого не доводить до кінця. Знайома історія? Адже так іноді трапляється і з нами. Щодня нам доводиться стикатися з мільйоном різних справ. Тож як зробити так, щоб вони не залишалися покинутими й незавершеними? З чого починати?

І як боротися з неуважністю та забудькуватістю, а іноді — з лінню та безвідповідальністю? А найголовніше, як навчити цього власних дітей? Читайте казку разом із ними. Зебра Еббі впоралася зі своїм «кошиком» справ. І ви також зможете!

Одного разу в далекій Африці... Дитинко, а ти уявляєш собі Африку? Там весь рік тепло й навіть спекотно. В Африці не буває холодів. А сонце пече дуже сильно, і не так уже й багато води, якої можна напитися. Зате в Африці живуть дивовижні звірі й птахи — великі та маленькі, мирні та хижі.

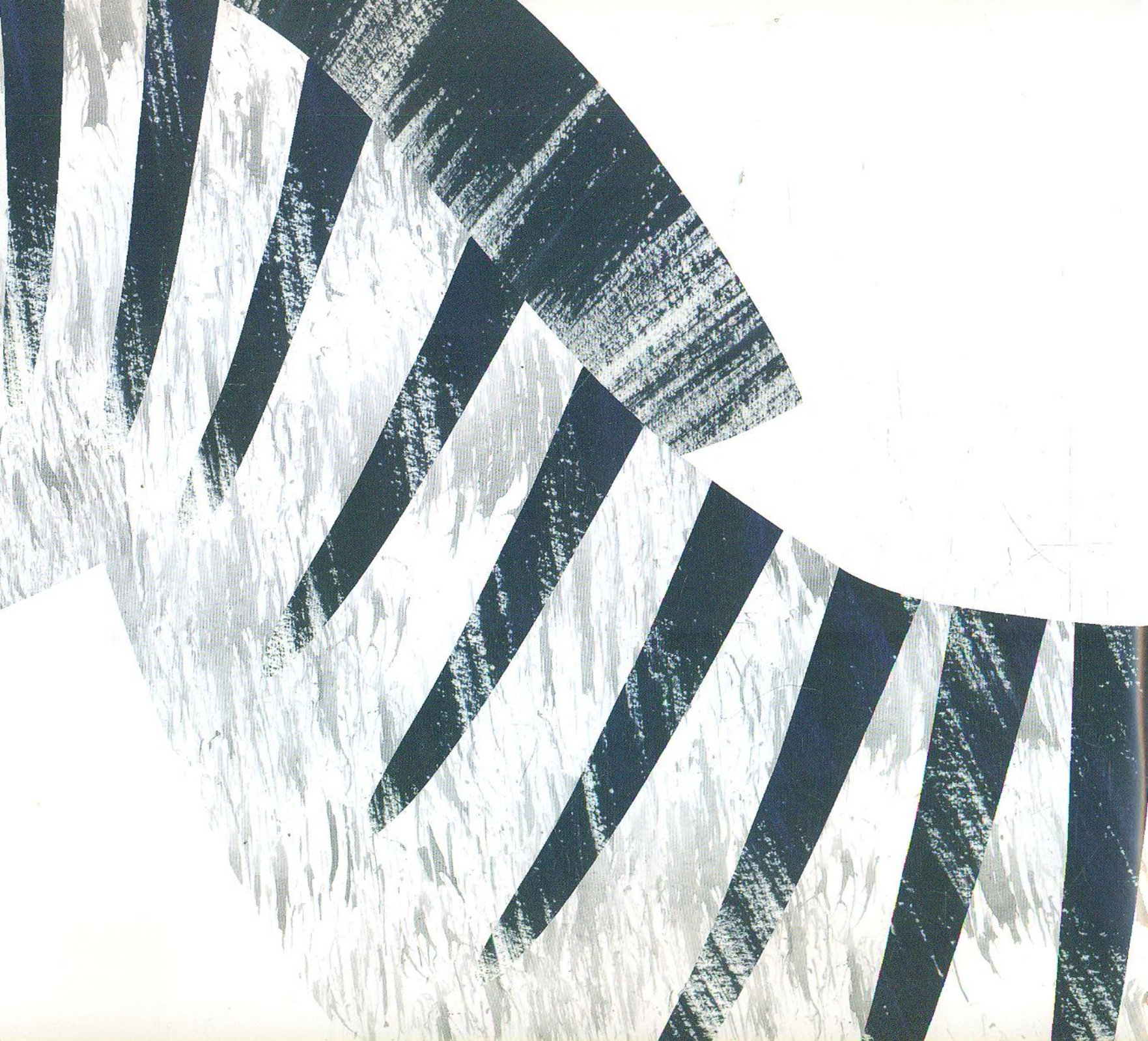
Бачиш, ось це слон. Величезний і дужий, сірий, із широкими вухами й довгим хоботом.

А це — жирафа. Довгошия, плямиста. Ніде у світі більше немає таких високих тварин, як жирафа.

А це хто? Рожевий, довгоногий, із великим чорним дзьобом. Упізнаєш? Це — фламінго.

Але казка ця не про слона, не про жирафу й навіть не про фламінго. Вона — про маленьку зебру на ім'я Еббі.

Зебра схожа на смугасту конячку. Чорна смужка, біла смужка, знову чорна смужка й знову біла.

— Мамо, а чому я смугаста? — питає Еббі у мамі-зебри.

— Так уже повелося, Еббі. Ми, зебри, завжди були смугастими. І твоя бабуся, і твій дідусь.

— Смужки потрібні нам, щоб бути непомітними для хижаків, які можуть полювати на нас, — втрутився в розмову тато. — Отже, таке забарвлення нас захищає і...

